

IN MEMORIAM



RADOVAN - RAŠO USKOKOVIĆ dipl.ing.šumarstva

Iznenada, poslije kraće i teške bolesti, umro je u Titogradu 30. juna 1991. naš dragi i cijenjeni kolega, diplomirani inženjer šumarstva Radovan - Rašo Uskoković, glavni republički šumarski inspektor u Ministarstvu poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede Vlade Crne Gore.

Pokojni Rašo rođen je 8. juna 1930. u poznatoj kući Uskokovića. Osnovnu školu završio je u svom rodnom mjestu, gimnaziju u Nikšiću, a šumarski fakultet - opšti smjer u Sarajevu 1958.

Prvo svoje radno mjesto dobio je u Plužinama kao direktor Šumskog gazdinstva.

Pokojni Rašo pripadao je onoj generaciji šumarskih stručnjaka koja je u posleratnom periodu primila na sebe vrlo teške i odgovorne zadatke na obnovi ratom razorene zemlje, kao i na formiranju i organizovanju šumarske službe.

U toku svog službovanja u Plužinama ispoljavao je sve odlike vrsnog i savjesnog šumarskog stručnjaka, gdje je služio primjerom kako se treba zalagati za postizanje što boljih rezultata na zaštiti, obnovi, korišćenju i unapređivanju šuma.

Zapažen kao vrstan i vrlo angažovan stručnjak biva povučen iz Plužina u Ministarstvu poljoprivrede i šumarstva SR Crne Gore 1962. gdje je radio sve do aprila 1991. Kada je po prvi put izostao na svom radnom mjestu, uslovljeno kratkom i opakom bolešću.

U Ministarstvu je obavljao poslove šumarskog inspektora, višeg stručnog saradnika i glavnog šumarskog inspektora. Pored redovnih radnih obaveza pok. Rašo više godina bio je angažovan na poslovima sekretara Saveza inženjere i tehničara šumarstva i drvne industrije, predsjednika Radne zajednice Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede i drugim društvenim poslovima i zadacima.

Pokojni Rašo povjerene mu dužnosti obavljao je sa osobitom ljubavlju i visokim stepenom savjesnosti i odgovornosti. Nikada nije žalio sebe, samo da poslove obavi na vrijeme, kvalitetno i na zadovoljstvo organa i organizacija u kojima je radio i svojih saradnika. Nikada nije pitao za vrijeme i uslove rada. I onda kada je njegova bolest uzela maha interesovao se o poslovima i rezultatima u svojoj struci.

Po prirodi pok. Rašo bio je vrlo skroman i blagorodan, veoma pažljiv i odan prema kolegama i drugim saradnicima, uvijek spreman da svoje znanje i iskustvo prenese na mlađe kolege. Veoma je volio svoju struku i iskreno se radovao svakom njegovom uspjehu.

Za vrijeme kratke i teške bolesti pok. Rašo je bio veoma hrabar, razborit i dostojanstven. Teška bolest brzo ga je savladala, iako je mogao još da doprinese i uradi u struci i porodici.

Njegovom smrću naša šumarska struka izgubila je vrlo sposobnog, vrlo radnog, cijenjenog i odanog stručnjaka, kojega su krasile sve ljudske vrline.

Prestalo je da kuca Rašovo veliko i plemenito srce, ali su ostala njegova časna i primjerna djela svuda gdje je radio i živio, kao i nenadoknativa praznina u šumarskoj struci i trajan gubitak među kolegama, prijateljima, drugovima i porodici.

Neka je slava i velika hvala dragom kolegi i prijatelju Radovanu - Rašu Uskokoviću, za sva dobra, koja je učinio svojoj struci, svojoj zemlji i svojim drugovima i prijateljima.

ĐUKO JOVOVIĆ
dipl.ing.šum.

IN MEMORIAM



VELJKO JAGOŠEV POPOVIĆ
Dipl.inž.šumarstva

Dana 12. jula 1991. šumarska struka u Crnoj Gori ostala je bez jednog vrsnog stručnjaka, predanog i savjesnog radnika, kolege i prijatelji bez vjernog i iskrenog druga. Njegova familija je izgubila nježnog supruga i brižnog roditelja, a komšije, prijatelji i rođaci čovjeka koji je znao da pomogne, utješi i razveseli. Tog kobnog dana prestalo je da kuca jedno veliko i plemenito srce.

Veljko-Veljo Popović je rođen 15. avgusta 1927 u selu Kopito u uglednoj porodici Jagoša Popovića. Osnovnu školu završio je u Danilovgradu, a višu realnu gimnaziju u Titogradu, 1947. godine.

Želja za daljim usavršavanjem odvela ga je na studije u Zagreb na Poljoprivredno-šumarskom fakultetu, gdje ostaje kao eminentan stručnjak sve do kraja svoga života, obavljajući najsloženije stručne poslove.

Njegove su stručne ambicije bile velike. Voleo je šumu i uvijek nastojao da prođe i zađe u tajne prirode. Svoje veliko iskustvo i stručno znanje, nesebično je prenosio mladim kolegama.

Autor je brojnih projekata, stručnih rasprava i studija vezanih za gazdovanje šumama. Učestvovao je takođe, na mnogim stručnim i naučnim skupovima, te sa svojim zapaženim priložima i diskusijama davao značajan doprinos u rješavanju brojnih pitanja od vitalnog značaja za šumarstvo i šumsku privredu Crne Gore.

Smrt ga je zatekla na radnom mjestu savjetnika za gazdovanje šumama.

Naš kolega Veljo je bio poznat širom Crne Gopre, po svom izuzetnom daru za šalu i humor. Njegove zgode iz studenskih dana, po zagrebačkim trgovima, su i dan danas u sjećanju školskih drugova, koji ih sa pijetetom prepričavaju, podsjećajući na ona davna teška posleratna vremena, ali puna duha i entuzijazma. Funkcije ga mnogo nijesu privlačile, ali kada je 1979. na zahtjev i insistiranje čitavog kolektiva preuzeo funkciju direktora i taj posao je maksimalno savjesno i uspješno obavljao.

Brojne su anegdote i šale, koje je Veljo umio na prikladan način da ispriča u svakoj prilici; bilo na naučnim ili stručnim skupovima bilo u teškim trenucima na terenu i na taj način unosio vedrinu i raspoloženje među kolegama i drugovima. Vedrina duha ga nije napustila i u najtežim trenucima od kada se opaka i neumoljiva bolest naslonila na njegovo rame. Poslije teške operacije iako nije mogao da progovori, skupljao je snage da kolegama, koji su ga posjećivali, na parčetu papira ispiše po neku šalu, vezanu za svoju bolest, i na taj način izazove osmjeh na tužnim licima.

Svoju bolest je poznao od prvog, na izgled bezazlenog simptoma, junački je podnoseći punih dvadeset mjeseci, sve do zadnjeg dana, kojeg je predvidio i bližnjima na vrijeme najavio.

Veljo je bio izuzetno emotivan čovjek. Svačija ga je nevolja pogađala punom svojom žestinom, a svačije ga je dobro od srca radovalo.

Za vrijeme svoje bolesti, kada je već nazirao kraj, strepio je za budućnost svoje maloljetne djece.

Takav je bio Veljko Popović i zbog toga je bio voljen i cijenjen među kolegama, drugovima i takav će ostati u srcima sviju onih, koji su ga poznavali, a njegova familija neka bude ponosna na njegov svijetao lik.

Neka je hvala i večna slava dragome kolegi i dobrome drugu inž.šumarstva Velju Popoviću, za sve dobro koje je učinio svojoj struci i svojoj zemlji.

Dobrivoje Kostadinov